

Sygn. akt V KK 189/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 września 2022 r.,
sprawy **M. L.**
skazanego wyrokiem łącznym
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu
z dnia 6 października 2020 r., sygn. akt III Ka 117/20
zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w Kępnie
z dnia 9 października 2019 r., sygn. akt II K 411/18

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G., Kancelaria Adwokacka w P., 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym podatek VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji w sprawie;**
- III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kępnie, wyrokiem łącznym z 9 października 2019 r., sygn. akt II K 411/18, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączył wydane wobec M. L. kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach:

- Sądu Rejonowego w Opolu o sygn. akt VII K 1054/13

- Sądu Rejonowego w Kępnie o sygn. akt II K 5/15, II K 74/16, II K 146/16, II K 27/16, II K 555/15, II K 155/17

- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie o sygn. akt II K 34/16

i wymierzył mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okresy odbytych przez skazanego kar w sprawach o sygn. akt II K 74/16 i VII K 1054/13 (pkt. 1 i 2). Sąd ten stwierdził nadto, iż rozstrzygnięcia nie objęte niniejszym wyrokiem, podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt 3), a także rozstrzygnął w przedmiocie kosztów procesu (pkt 4).

Sąd Okręgowy w Kaliszu po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego, wyrokiem z 6 października 2020 r., sygn. akt III Ka 117/20, zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. 1086.2020) połączył środki karne w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na handlu nawozami i materiałami rolniczymi orzeczone wobec skazanego wyrokami Sądu Rejonowego w Kępnie w sprawach II K 27/16, II K 555/15 i II K 155/17 i wymierzył skazanemu w ich miejsce łącznie 8 lat zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na handlu nawozami i materiałami rolniczymi (pkt I). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II); rozstrzygnął w przedmiocie kosztów za postępowanie odwoławcze, a także w przedmiocie kosztów nieopłacanej pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez obrońcę z urzędu (pkt. III i IV).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca M. L., który zaskarżając to orzeczenie w całości skazanego, zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na niedostatecznym uzasadnianiu przez Sąd II instancji dlaczego zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) orzeczonej wobec skazanego kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności okazał się niezasadny, podczas gdy właściwości i

warunki osobiste skazanego nie uzasadniają orzeczenia wobec niego kary w wymiarze przyjętym przez Sąd I instancji;

2. rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na handlu nawozami i materiałem rolniczymi w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy bliskość podmiotowa, przedmiotowa i czasowa między przestępstwami przemawia za zastosowaniem przy łączeniu środków karnych zasady pełnej absorpcji.

Wskazując na te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu jako Sądowi II instancji.

Prokurator Rejonowy w Kępnie w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważy, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego przedstawienia uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść wyroku. Bezwzględne przyczyny odwoławcze, na których wystąpienie nie powoływał się wprawdzie w kasacji skarżący, rozciągają się na całe postępowanie sądowe, podczas gdy zarzuty dotyczące rażącego naruszenia prawa, jako podstawy kasacji, mają ścisły, a zarazem wyłączny związek z postępowaniem odwoławczym. Zarzut rażącego naruszenia prawa, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., który sformułował skarżący, mógłby zatem zostać uwzględniony, lecz dopiero wówczas, gdyby jego treść potwierdzała, że przed Sądem odwoławczym realnie doszło do wadliwej kontroli instancyjnej. Uwagi dotyczące poprawności i staranności przeprowadzonej kontroli apelacyjnej, nie mogą natomiast służyć wymuszeniu ponownej kontroli orzeczenia pierwszoinstancyjnego, gdyż na przeszkodzie temu stoi specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego. Kontrola orzeczenia Sądu

I instancji jest domeną postępowania apelacyjnego, które w tej sprawie przebiegło właściwie czyniąc zadość wymogom art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Z uzasadnienia Sądu II instancji wynika bowiem, że przede wszystkim skrupulatnie rozpoznano zarzut apelacyjny rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności i wbrew twierdzeniom skarżącego, przedstawiono kluczowe powody niepodzielania w tym zakresie twierdzeń obrońcy. Akcentowano przy tym, że wymierzona skazanemu kara łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie nosi cech rażąco niewspółmiernie surowej. Mieści się w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy (od 2 lata i 6 miesięcy do 8 lat i 10 miesięcy). Wymierzona skazanemu kara stanowi zatem wynik rozważań skrajnych zasad, jakimi są zasady absorpcji i kumulacji, za czym przemawiać mają takie argumenty jak kilkumiesięczne odstępy pomiędzy popełnionymi przez skazanego przestępstwami, których dopuszczał się na przestrzeni 3 lat, popełnianie kolejnych przestępstw pomimo prawomocnych skazań, wielość i różnorodność pokrzywdzonych, co z kolei wskazuje na umiarkowaną łączność podmiotowo-przedmiotową pomiędzy tymi czynami. Ocena poszczególnych dyrektyw wymiaru kary także nie uprawniała zastosowania wobec skazanego zasady absorpcji, zważywszy, że M. L. nie naprawił jak dotąd wszystkich szkód wyrządzonych pokrzywdzonym. Sumy szczegółowo przytoczonych przez Sąd Okręgowy negatywnych okoliczności wobec skazanego nie przełamuje podjęcie przez skazanego zatrudnienia, czy jego trudna sytuacja rodzinna, związana z koniecznością opieki nad chorą matką. Orzeczona przez Sąd I instancji wobec M. L. kara łączna została uznana za w pełni słuszną, jak akcentował Sąd odwoławczy, zapewni wobec tego sprawcy realizację celów wychowawczych jak i zapobiegawczych.

Nie ulega zatem wątpliwości, że obrońca nie wykazał, aby rzeczywiście dokonana przez Sąd odwoławczy kontrola instancyjna, szczególnie w zakresie wymierzanej skazanemu kary, nosiła cechy wadliwej czy też nierzetelnej. Przytoczona przez skarżącego argumentacja wskazuje jedynie, że dąży on do ponownego przeprowadzenie kontroli wyroku Sądu I instancji, co w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne, zwłaszcza w realiach niniejszej sprawy, w

kontekście wynikającego z art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k., zakazu wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Obrońca w argumentacji tego zarzutu nawiązał wprawdzie do niewłaściwej oceny jednej z dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 k.k., jednakże oczywiste jest, że nie można jako zarzutu naruszenia prawa materialnego podnosić uchybienia regulacji o charakterze dyrektywy. Nawet bowiem wówczas, gdyby doszło do niewłaściwego zastosowania dyrektyw z art. 53 § 1 k.k., nie wskazuje to na naruszenie prawa materialnego ale na wadliwość orzeczenia o karze, która co do zasady w zakresie wymiaru nie podlega kontroli w postępowaniu kasacyjnym.

Zarzut sformułowany w pkt 2 kasacji jest równie bezzasadny. Jego autor pozornie tylko wskazał na obrazę wskazanych w *petitum* kasacji przepisów prawa materialnego, podczas gdy w rzeczywistości zanegował niezastosowanie, przez Sąd II instancji w procesie kształtowania wymiaru łącznego środka karnego, zasady absorpcji. Argumenty podnoszone przez obrońcę są zatem wyrazem odmiennej, aniżeli uczynił to Sąd odwoławczy, oceny poszczególnych elementów rzutujących na zastosowaną zasadę łączenia kar i środków karnych, a w konsekwencji więc – na wymiar orzeczonego wobec M. L. środka karnego. Z tego powodu sprowadzają się do niedopuszczalnego na tym etapie postępowania kwestionowania współmierności orzeczonego środka karnego.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia kasacji orzeczono jak w pkt. I postanowienia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

Postawę przyznania obrońcy kosztów obrony z urzędu stanowił zaś przepis art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (Dz. U. 2020, poz. 1651), zaś ich wysokość została ustalona na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 i art. § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019, poz. 18).

[as]

